

[Aksel Larsen.]

mod Vietnams folk enhver ret til at tale moralsk forarget om undertrykkelsen af Tjecoslovakiet.

Det er naturligvis nødvendigt omhyggeligt at overveje og indgående at diskutere følgerne for den verdenspolitiske situation og sikkerhedspolitikken af indmarchen i Tjecoslovakiet og at drøfte, hvordan kontakten og samarbejdet mellem folkene i øst og vest kan opretholdes og forbedres også efter dette. Det kan imidlertid ikke gøres under en debat om statsministerens programtale, som jo må blive domineret af indenrigspolitiske spørgsmål. Derfor må vi snarest her i folketinget have en særlig debat om udenrigspolitik og sikkerhedspolitik, også fordi det bliver mere aktuelt end nogen sinde at tage stilling til Danmarks medlemskab af en af Europas to militæralliancer.

Statsministeren mener allerede, at det skete beviser, at vi bør forblive i NATO, som bør opretholdes. Ja, vi har en anden mening, men den kan vi fremlægge, når vi får den udenrigspolitiske debat.

Jeg vil i dag kun yderligere sige det til statsministeren, at han har ret i, at det er en politisk svækkelse af NATO, at militærdiktaturets Grækenland er medlem. Hans konklusion forekommer mig imidlertid bov-lam. Den går blot ud på fortsat indklagen af Grækenland for Den europæiske Menneskerettighedskommission. Ja, den tilslutter vi os naturligvis, men det havde været naturligt, om regeringen også drog den endda særdeles nærliggende slutning af den græske militærregerings politik, at vi ikke kan tolerere Grækenlands fortsatte forbliven i NATO. Som statsministeren ved, står der i den nordatlantiske traktat, at deltagerne i denne traktat er fast besludtede på at sikre deres folks frihed, fælles traditioner og kultur hvilende på demokratiets og den personlige friheds grundsætninger og på lov og ret. Skal der være mening i dette, må Grækenland ud.

Udenrigsministeren har jo fået tid til at gøre sin indsats for et godt resultat af valget i Sverige, og det takker vi ham for. Han har også fundet tid og lejlighed til at love det danske socialdemokrati indfyldelse, hvis det blot vil afsværge sig socialistisk folkeparti og al dets tvingende og alt dets

væsen og gå ind i samarbejde med de borgerlige partier. Hvis socialdemokratiet ikke vil, som udenrigsministeren vil, så bebuder han det en fremtid uden indflydelse i dansk politik.

Jeg forstår godt, at de borgerlige partier længes efter de gode gamle dage, hvor de gennem forsvarsforlig, boligforlig og andre forlig kunne afpresse socialdemokratiet indrømmelser i strid med socialdemokratiets program og arbejdernes interesser. De erfaringer, socialdemokratiet derved høstede, og de negative resultater, der opnåedes ved sådanne forlig, var sammen med den økonomiske udviklings krav og vel også under påvirkning af socialistisk folkepartis indflydelse på befolkningen i almindelighed og ungdommen og lønmodtagerne i særdeleshed medvirkende til, at socialdemokratiet drog den rette konklusion af skatteforhandlingernes sammenbrud i foråret 1966 og lagde kursen om. Derved opnåedes for første, men ikke for sidste gang det, man kalder et arbejderfirtal i folketinget. Jeg kan ikke tænke mig, at socialdemokratiet lader sig imponere af udenrigsministerens lokketoner og trusler. Også udenrigsministeren kender altså til metoden med vekselvis brug af gulerod og pisk, som ellers siges at blive brugt af italienske æsel drivere, men han glemmer, at det ikke er æsler, han har med at gøre, og jeg kan ikke undlade at tilråde mine socialdemokratiske venner at afholde sig fra at slutte et nyt forsvarsforlig med de borgerlige partier, for det bliver et slet forlig, som vil medføre, at meget sættes over styr for arbejderbevægelsen og for fremskridtene henimod socialisme. Ballet med de borgerlige sluttede den 22. november 1966, og det skal ikke genoptages.

Dermed er ikke sagt, at der ikke på adskillige områder kunne samarbejdes også med de tre regeringspartier, og vi takker for statsministerens indbydelse hertil. I de store politiske spørgsmål ligger det nu nok noget tungt, når man tænker på den måde, hvorpå regeringen skaffede landbruget de 125 mill. kr. uden om folketinget — her var så sandt ingen samarbejdsvilje — og på den finanspolitiske strammings arbejdsløshedsskabende politik. Den slags lover ikke godt. Derfor må jeg sige til statsministeren, at hans samarbejdsord var kønne, men vor erfaring byder os at erindre